

ВІНОГ

№ 3

Газета на підтримку (п)резидента. Актуально про політику
Графік вільний, отримані кошти підуть на примирення котиків і оленів

Свині в обороні обезян

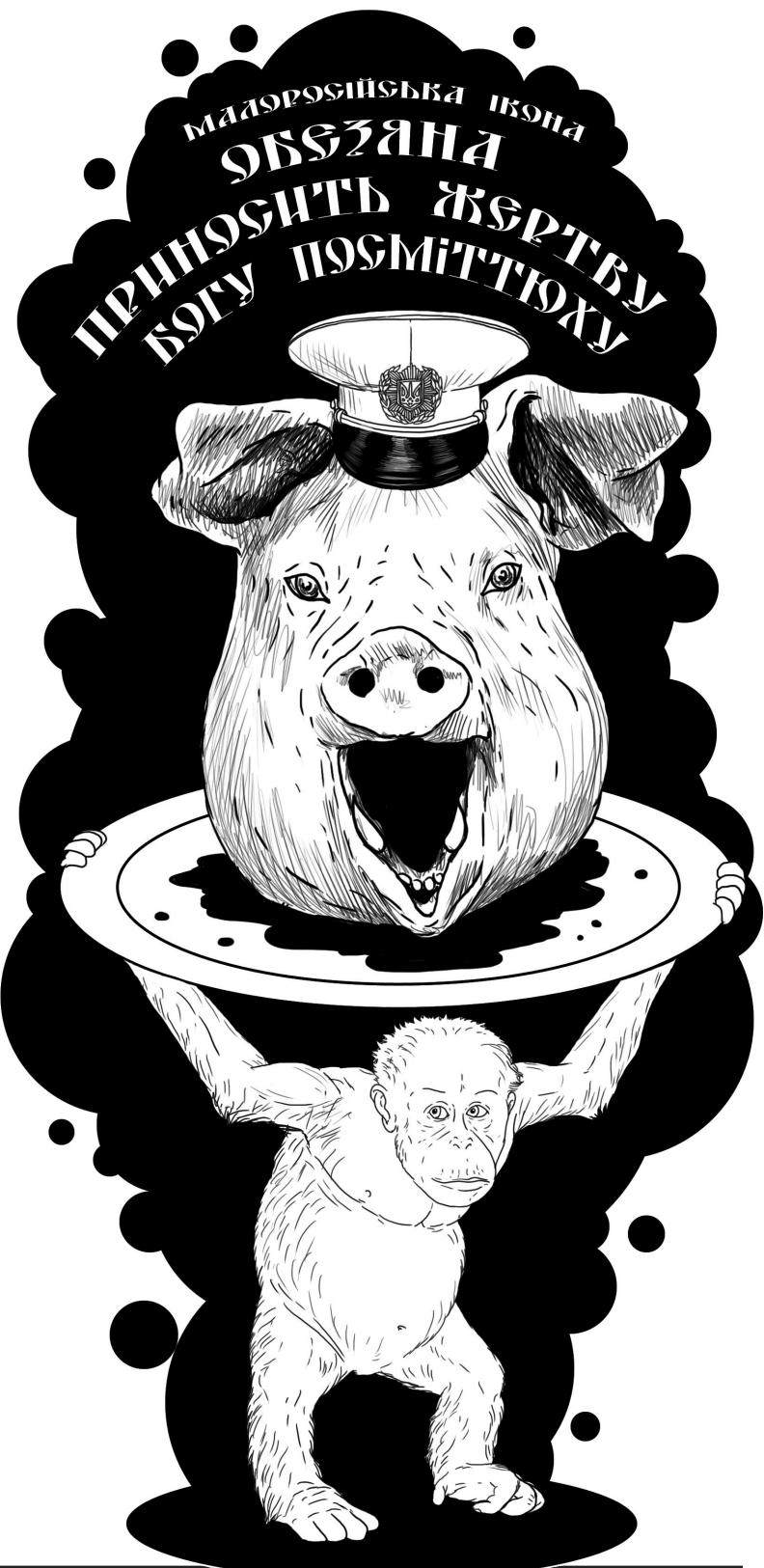
Завелася в Україні порода обезян. Доволі жалюгідна порода, інтелектуально нерозвинена, але дуже жадібна і череляканана. Обезяни люблять кУрасани і золоті унітази. Ale їх мучає патологічний страх, що улюблений унітаз можуть вкрасити, або, не дай Бог, цим унітазом ще й голову розіб'ють. Саме тому обезяни оточили себе свинями. Свиней добре відкормили, видали зброю, кийки, шоломи, балончики з газом і погони з лампасами. А ще й нову форму обіцяють видати.

I от іде свиня по вулицях, вся така близькість жиром і шукає де б наживитись. Найдрібніші свині вимушенні збивати по 50-100 гривень за цигарку. Більш круті свині беруть в руки чарівну смугасту паличку і заробляють на дорозі. Ще більш жирні — збивають гроши з ларьків, кришують проституцію, наркоторгівлю та обіг зброї. Ну і так по зрослачій.

Але найголовнішою функцією свині є охорона обезян. Ця функція дуже цінується та нагороджується. За доблесне виконання служби навіть дарують нові зірочки. Саме тому свині дуже доблесно захищають обезян та їхнє майно. I свині абсолютно все рівно, що до них ставляться як до жалюгідних створінь, яких ненавидять та зневажають. Нові зірочки і коріто значно важливіші.

Кажуть, вже починають потихеньку відстрілювати свиней. В принципі, цілком логічний поворот подій, якщо поводити себе по свинськи. Свині не розуміють, що якщо всі нормальні люди їх ненавидять, то проблема не в людях, а в самих свинях. Також свині не розуміють, що коли народ вже задобувтиме золоті унітази, то поки обезяни будуть в паніці тікати з улюбленої пальми, першиими будуть різати саме свиней, які стоять на перешкоді до недоумкуватих обезян.

Тов. Свинопас

Хроніки Покращення

Редакція «Вінка» розпочинає публікацію найкращих зразків рукописного жанру епохи Покращення. Розпочинаємо ми цю серію із двох невеличкіх зразків. Під номером першим ви можете побачити фрагмент шкільного твору сумського п'ятикласника Лева Растворцева. Справа в тому, що голова Сумської ОДА або просто губернатор Юрій Чмир занепокоївся, аж раптом епоха Покращення промайне швидко як все добре, а її ніхто і не запам'ятає? Адже люди такі падлюки — ти ім добро, а вони тобі ні пам'ятника, ні згадки в підручнику, хіба що — тъху-тъху-тъху! — вінок. Тому вирішив Юрій Чмир епоху Покращення задокументувати. Аж оскільки він, як і всі чиновники, людина скромна, вирішив не сам себе хвалити, а людей до цього зобов'язати. І розпочати з дітей, які, може, іншої епохи не пам'ятають і, якщо дасть Бог, і не знатимуть ніколи. І оголосив він добровільно-примусовий конкурс «Я пишауся новою Сумщиною», зобов'язавши всіх дітей всіх класів хроніку Покращення на ввіреній йому «зверху» Сумщині задокументувати.

Масно надю, що незважаючи на погану ситуацію і економічну кризу, будеш на і від Україна таки видіртесь із нега-раздів. Змінить наші вороженські, як роса на сонці, запануєши і ми, браття у свої строні.

P.S. для ініціатора конкурсу: макінчовати свідомість дітей — це аморально.

Редакція «Вінка» повністю підтримує цю похвальну ініціативу місцевої влади і навіть пропонує наповнити її ще реальнішим змістом. Під номером другим ми подаємо розписку штатного хронікера Покращення Володимира Бондаренка, якому доводилося працювати в підпіллі ще перед Покращенням, в прокляту помаранчеву епоху. Як бачимо, він нехіло заробляв. Чмірі, віддайте ці гроші дітям! Тим паче, що помаранчевий терор вже закінчився і Володимир Бондаренко може тепер вільно заробляти собі на хліб (до речі, це той самий Володимир Бондаренко, який писав доносі в прокуратуру на Юзя Обзерватора за віршик «Убий підараса!», який ви можете прочитати на третій сторінці).

Сидір Кіт, головний редактор «Вінка».

Я, Бондаренко Владимир
Андреевич, директор
Института политических
исследований, получил на
руки 6.09.2007 4500 гривен
(шесть тысяч пятьсот) и 2500 долл.
(две тысячи пятьсот долларов США)
за предоставление информаци-
онных услуг.

6.09.2007 *Бондаренко*

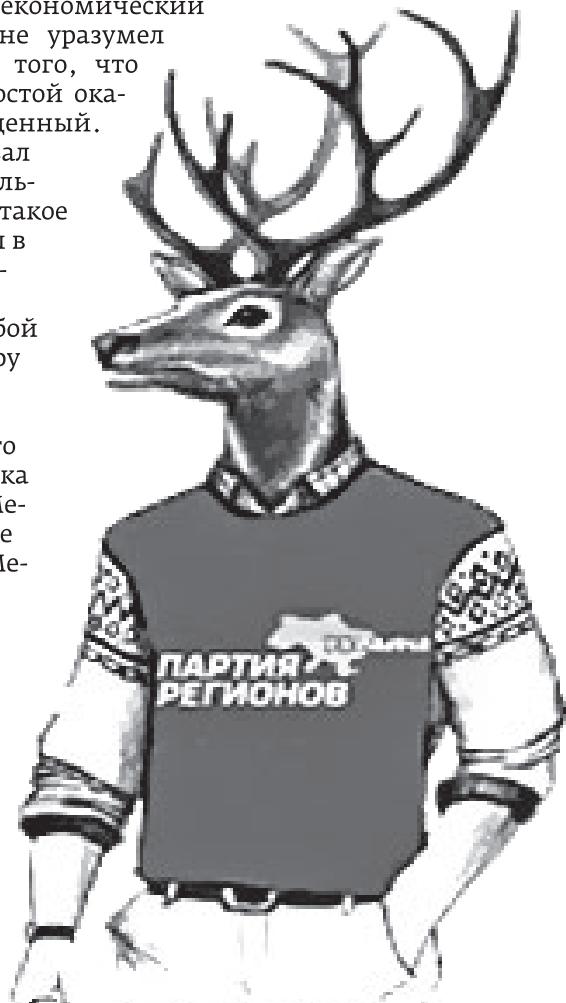
Сказанне оленей

Записки одесської фольклорної експедиції

Наше слово было — слово было — матерное. То есть, великое, могучее, каноничное русское слово. Не ведомо как, но со слова сего, началась жизнь Витъка. А слово матерное, изначальное, покращення в душу его посеяло. И знамения тоже были — освещали вождя рождение, покращення несущего. Воссияла бутылка беленькой на столе аки звезда яркая, притягивая к себе баранов. И все, значицо, жаждали, новорожденному оказать почтение, да беленькой отхлебнуть. Рос Витъка детинушкой высоким, силою молодецкою не обиженным, ибо проявлялось в нем покращення великое — нутро его созидавшее. А что скуд умом он был — так это к покращенню ближе, ибо известно — ежели ум твой остер — не узришь ты покращення. Жил также на земле Донецкой козлик один. Плещивый был, мелкий, но бодливый. Вот, узрел как то Витек в огороде своем козла этого, капусту поедающего. Глянул на рогатого, облизнулся. Дай — думает, двину его промеж рогов оглоблей, а потом на шашлык пущу — ибо не по понятием это, капусту каммуниздить. Достал, значицо, оглоблю, да двинул козла промеж рогов. Тот же, вместо того, чтобы упать бездыханным, возглалил языком непонятным: — Писматрі на капусту! Віна — віжливе мясо в рационе занімеет. Теперь віна на 7 процентів менше стоит. Була она по два гривня писят, стала по гривне восемсят. Сие есть покращення и макроэкономический рост. Ничего не уразумел Витъка, кроме того, что козел-то не простой оказался, а покрашенный.

И пророчествовал он языком ангельским — ибо что такое гривня, не знал в те времена никто еще. — Инда, судьба нам с тобой вместе свет миру нести, козлина покращенная. Как звать то тебя, скотинушка говорящая? — Мее-е-екола... — Несолидно это, «Мее-е-екола», ответил Витъка. Не по-пацански. Апостолом Азарием нареку тебя. Будем с тобой пиплу конкретное покращення нести....

Продолжение следует.

Вірші з броньовинука

Убий підараса

Настала пора, коли кожен із нас
Постав перед вибором часу:
До влади прийшли бандюки
 й брехуни,
Наперсточники й свинопаси.

Здолали державу і склали до ніг,
П'ючи нашу кров як вампіри,
А їхній пахан, ледь прибитий яйцем,
Веде нас до прівri.

Бандитом він був і бандитом зоставсь
Тепер уже вищого класу.
Бо вже не шапки, а мільйони краде –
Убий підараса.

За те що Вкраїну продав ворогам
І заповіти Тараса,
Привів табачню і московських попів –
Убий підараса.

Табачніки правлять свій відьомський
 бал,
Зйшла, мов зоря, їхня раса.
Ми знову раби й малороси-хохли –
Убий підараса.

Тебе не забуде Вкраїна коли,
Шахтарю з Донбасу,
Ти візьмеш у руки сталеве кайло
І вбеш підараса.

Нема в нас святішої більше мети
Чи іншого спасу!
У бога прощення піди попроси
І вбий підараса.

Коли на тарілочці нас подадуть
Кремлю, що вже плямкає ласо,
То буде запізно, повстань і убий!
Убий підараса!

© Юзьо Обзерватор

**Видано Творчим Об'єднанням Чорної
Карикатури. Музичинна влада, (п)резидент
та «регіони». Головний редактор – Сидір Кіт.**

**Закликамо всіх бажливих долучатися до наповнення
наступних номерів «Вінка».
Свої тексти та карикатури надсилайте
на пошту [vinokred \(віночек\)@gmail.com](mailto:vinokred@vinocheek@gmail.com)**

Скромний працівник спецпідрозділу

Я працюю у спецпідрозділі
 Беркут
Міністерства внутрішніх справ.
На все,
 крім наказів зверху,
я
 тупо
 клав.

У мене замість серця
 ще одна простата.
Замість мозку –
 щит
 зі спецсплаву.
Свобода людини – це її зарплата,
а кількість розбитих облич –
 слава.

Потрошені мегафони,
 порвані куртки,
вибиті
 на мітингу
 студентські брекети –
це прояв
 відданості наказам
 і того, який я крутий.
Я працюю у спецпідрозділі
 Беркут.

Проти геїв,
 підприємців,
 опозиції,
 нациків,
 що для мене одне є те саме,
 любе – голубе,
у органів є спецоперації,
 спеціальні фізичні навики.
Кожна
 позиція мас
 залежить від нас.
 І не довбе.

Навіщо аргументи і доводи,
 заплутані, як змії,
навіщо суперечки,
 тривалі,
 як судовий процес? –
кількість людей,
 які свої принципи не змінюють
під ударами
 дубинок –
 нульовий процент.

Так, як мама бере до грудей,
контролюючи
 час годування,
 дитинку,
так і моя поведінка контролює
 тих людей,
яким здається, що вони
контролюють свою поведінку.

Я працюю у спецпідрозділі
 Беркут
Міністерства внутрішніх справ.
На все,
 крім наказів зверху,
я
 тупо
 клав.

© Павло Коробчук

